

CARTEA COPIILOR SCRITORI

Teodora BADEA • Maria BALABAN • Toma BISHAY
Clara Marie BORDIANU • Mihnea CĂLIN • Vlad DRAGOMIR
Elena GIAVASOGLU • Maria Rebeca IGNAT • Areta NICHIFIRIUC
Iulia NICOLESCU • Maria NICOLESCU • Irina OLOGU
Mădălin OLOGU • Diana PINTILIE • Rareș RĂDUȚĂ • Călin STOIAN

Cuprins

Sofia și puterea magică	5
de Teodora Badea (12 ani, București)	
Povestea unei fluturașe	9
de Maria Balaban (7 ani, Moinești)	
Visul cu 8 goluri	13
de Toma Bishay (8 ani, Pucioasa)	
Pelancio	15
de Clara Marie Bordianu (6 ani, Germania)	
Rozzy și Max	17
de Mihnea Călin (10 ani, București)	
Și băieții curajoși	23
de Vlad Dragomir (6 ani, Brașov)	
Stela, steluța care s-a pierdut	25
de Elena Giavasoglou (7 ani, București)	
Povestea băiețelului care nu putea să zâmbească	29
de Maria Rebeca Ignat (7 ani, Iași)	
Lila și aventurile vrăjite	35
de Areta Nichifiriuc (9 ani, Iași)	
Aventuri cu nori pufoși în Țara Mereu Caldă	40
de Iulia Nicolescu (6 ani, București)	
Detectiv Sofi și secretul ei	43
de Maria Nicolescu (11 ani, București)	
Copiii din Poiană	47
de Maria Ologu (12 ani, Brașov)	
Trăznăile lui Mădălin	51
de Mădălin Ologu (11 ani, Brașov)	
Diferențele nu sunt (neapărat) rele	53
de Diana Pintilie (8 ani, București)	
Motănașul Zburător	57
de Rareș Răduță (5 ani. Și jumătate, pentru că contează! Brașov)	
Povestea Neobservării	59
Povestea casei curcubeu	61
de Călin Stoian (6 ani, Austria)	

LBRIS

We know
books

Sofia și puterea magică

de Teodora Badea

(12 ani, București)

Acum mult timp, între oameni și vrăjitori era pace. Se ajutau unii pe alții și la bine, și la greu. Ba chiar locuiau împreună. Dar nu pentru mult timp, căci între regele oamenilor și cel al vrăjitorilor s-a stârnit într-o zi o neînțelegere care a dus, încet-încet, la război.

Chiar dacă aveau puteri magice, în cele din urmă vrăjitorii și-au dat seama că nu le pot face față oamenilor, pentru că nu erau prea numeroși. Când s-au simțit copleșiți, regele vrăjitorilor și-a luat soția în brațe și i-a spus:

— Draga mea, ia copilul și fugi! Nu te uita în spate, fugi cât de repede poți și ai grijă de Sofia!

Regina, de o frumusețe nemaîntâlnită, cu părul lung, negru și drept și ochi albaștri, acum în lacrimi, a încuviințat scurt și, cu o îmbrățișare strânsă și profundă, a plecat fără să privească înapoi.

Pentru regina Natalia și fiica ei, Sofia, anii au trecut repede. Sofia avea părul auriu ca tatăl său și ochii albaștri, exact ca mama. Doar faptul că erau împreună o liniște pe Natalia, pentru că așa își putea proteja fiica, pe care o antrena în fiecare zi să-și stăpânească mai bine puterile magice.

Într-o zi, chiar în timpul antrenamentului, ceva complet neobișnuit se întâmplă. Sofia simți cum se ridică brusc în aer, părul i se răsfire în jurul capului și un cerc curcubeu de lumină se răspândește în jurul ei, clipoci de câteva ori și apoi se stinse, iar fata fu aruncată în spate, direct în mormanul de perne de pe canapea.

Speriată, regina alergă să vadă cum se simte fiica și o găsi inconștientă. O duse în camera ei și o așeză pe pat.

Următoarele câteva zile au trecut încet, căci Sofia își revenea cu greu. Spunea că o doare capul și nu se mai putea ridica.

Într-o zi, la ușa cabanei unde locuiau se auzi o bătaie slabă. Natalia se duse să deschidă și văzu în fața ușii un om destul de înalt, îmbrăcat într-un costum de cavaler. Dar pentru că nu avea coif, regina observă că musafirul neașteptat nu era chiar ca toți oamenii: avea urechi și coadă de lup.

— Cine sunteți? întrebă ea suspicioasă.

— Sunt colonelul Rufus, Majestatea Voastră. Nici nu știți ce încântat sunt că v-am găsit, în sfârșit! zise el bucuros. Vă caut de ani întregi, am dat greu de persoane care să îmi spună pe unde vă pot găsi, căci toată lumea e mai prudentă după războiul de acum opt ani, chiar și după atâta timp.

— Colonele, cum mai este viața în regat? Nu am mai auzit nimic de acolo de când am fugit să mă ascund, cum mi-a poruncit regele.

— Este bine acum. E drept că toți sunt mai atenți și se ascund foarte bine, dar sunt echipați pentru orice și sunt gata să se transforme, la nevoie, în animale.

— Mă bucur să aud acest lucru, spuse Natalia, mai liniștită.

— Dar, ce mai faceți Măria Voastră? Cum este Sofia? întrebă zâmbind Rufus.

Fericită că în sfârșit poate sta de vorbă cu cineva care o înțelege, Natalia se grăbi să îi povestească despre puterea curcubeu a Sofiei și despre cum a căzut inconștientă și nu s-a mai putut ridica din pat.

— Ciudat, foarte ciudat, zise colonelul, dar am o teorie. O dată la cincizeci de ani, moștenitorul tronului se naște cu o putere atât de specială, încât poate să-l facă să domnească indiferent ce vârstă are, căci e neobișnuit de puternică. Poate face cu ea absolut tot ce dorește, chiar și să o dea altcuiva, dacă asta e dorința lui. Oricine, indiferent că este om sau vrăjitor, poate primi puteri magice. După cum bine știe Măria Voastră, acum cincizeci de ani la conducere era Mărinimus, care, deși era doar un copil, a domnit în război și urgie. Nu v-ați întrebat niciodată de unde avea atâta putere?

— Ce legătură are această poveste cu fiica mea? se încruntă Natalia.

— Sunt șaiszeci de ani de când s-a născut Mărinimus, iar toate indiciile duc la presupunerea că Sofia a fost născută și ea cu acele puteri speciale acum zece ani.

— Dacă este așa, cum va putea să le folosească dacă nu reușește să stea în picioare nici măcar un minut?

— Rezolv eu, spuse colonelul senin. De când eram copil, mi-a plăcut să învăț tainele medicinei și cunosc bine puterile vindecătoare. Pot să o ajut.

Zicând acest lucru, se duse la patul în care dormea Sofia și îi puse o mână pe frunte. Un fir verde luminos ieși din palma lui și atinse pielea fetei.

— Să o lăsam să doarmă, spuse Rufus, iar când se va trezi va fi din nou în formă.

A doua zi dimineață, Sofia se trezi și simți cum se ridică din nou în aer.

— Sofia! Ce faci acolo, ești bine? țipă îngrijorată Natalia care tocmai intra în cameră să-și trezească fiica și o găsi lipită de tavan.

Auzind strigătul mamei sale, fata se sperie la rândul ei și căzu înapoi, buimacă, în pat. Nici ea nu știa ce se întâmplase, dar măcar de data asta învățase cum să aterizeze în siguranță.

Se schimbă și coborî să ia micul dejun, iar mama ei i-l prezentă pe colonelul Rufus, care se oferă să o ajute să se antreneze, ca să-și stăpânească și mai bine puterile ei speciale și să se pregătească de lunga călătorie către regat, unde o aștepta tronul tatălui ei, care-și dăduse viața să le salveze pe ea și pe mama ei.

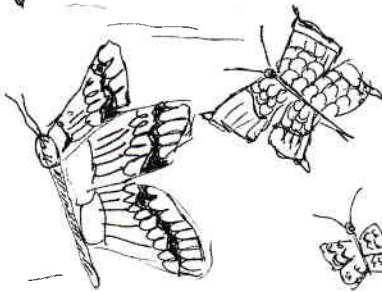
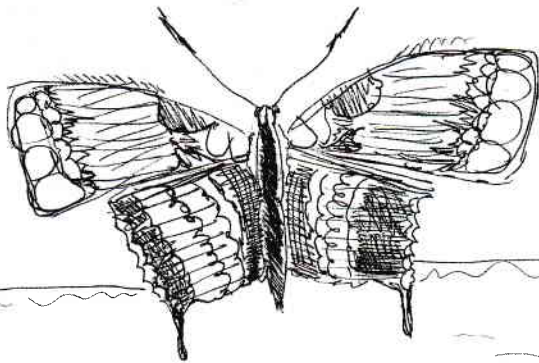
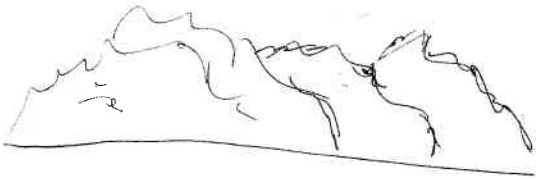
Vestea despre faptul că moștenitoarea tronului se întorcea în regat se răspândi repede și ajunse și la urechile oamenilor care se plecară respectuoși în fața Sofiei.

De atunci totul a revenit la normal, regatele erau iar în pace și armonie, iar Sofia a domnit cum nu se poate mai blând, mai liniștit și mai cinstit.

Căci puterea magică a Sofiei era iubirea.

LBRIS

We know
books

Povestea unei fluturașe

de Maria Balaban

(7 ani, Moinești)

Numele meu este Saranda. Eu sunt un fluturaș de grădină. Astăzi m-a trezit soarele. Am împlinit 6 zile!

Primul lucru pe care îl descoperi ca fluturaș de grădină, când începi să zbori din floare în floare, este că iubești nectarul florilor colorate. Am o familie mare, suntem 21 de fluturași curioși. Și fetițe, și băieți. Dintre toți, prietena mea cea mai bună este Vinița. Cu ea îmi petrec cel mai mult timp. Tot cu ea vreau să planific marea petrecere de ziua mea.

Fiecare fluturaș de grădină trăiește o săptămână, de asta eu vreau ca în cea de-a șaptea zi să petrec alături de cei cu care zbor prin grădiniță. Dar nu acasă, vreau să merg la mare!

Asta este prima pagină scrisă de un fluturaș la care-am visat. Să vă povestesc mai departe?

Saranda chiar a zburat la mare. Așa firavă cum era, a reușit să ajungă cu bine, împreună cu Vinița și cu ceilalți din familie. Dar au obosit de la atâta zbor și abia așteptau să își încarce bateriile. S-au cazat la copacul-hotel, iar Veverița era gazda lor bună. Au închiriat patru camere mici, au despachetat bagajele, apoi au admirat împrejurimile.

Seara au luat o cină festivă. S-au desfătat cu nectar cules proaspăt din florile roz ale copacului. Se auzeau pescărușii și asta le bucura tare pe Saranda și Vinița. Visul Sarandei era realitate: petreceau la malul mării! Au cântat și, mai apoi, la desert au fost servite cu mici porții de dulceață de gogoși americane